

Ako vyzerala vaša spolupráca s rozprávkárom Jánom Uličianskym?

Niekedy turbulentne (úsmev). Jano má veľmi pekné texty a je veľmi dobrá bytosť. Takže práca s ním je dobrá, aj keď má svoj názor. Strašne rád by som s ním znova spolupracoval a urobil do tretice ešte jednu knihu. Zaujímavé bolo to, že mne sa Jano "prisnil" keď som rozbiehal svoju ilustrátorskú kariéru. Nečítal som jeho text, ale počul som ho v rádiu. Naša prvá kniha Kocúr na kolieskových korčuliach bola zdramatizovaná v rámci večerníčku pre deti. Keď som si vypočul celý cyklus večerníčkov, tak si pamätám dodnes, že som povedal: "Toto je konečne text, ktorý by som rád ilustroval." No a o nejaké dva týždne mi zavolať vydavateľ, či by som zhodou okolností neilustroval túto vec. Takže bolo to také nejaké osudové.

Takže jeho texty sú pre vás priamo ušité na mieru?

Jano dáva do svojich vecí taký filozofický rozmer. Nie sú to len texty pre deti, ale je za tým skryté aj čosi viac, čiže to môžu bez problémov čítať aj dospelí. Jednak sa nostalgicky vracajú do obdobia detstva, ale súčasne si tam nájdu aj niečo čo súvisí s ich životnou skúsenosťou. Mne sa páči práve ten filozofický a nadčasový rozmer jeho detských vecí.

Z vášho ilustrátorského pera pochádzajú dve knižky - Kocúr na kolieskových korčuliach a Malá princezná.

Áno. Kocúrom na kolieskových korčuliach spolupráca začala. Potom prišla Malá princezná, ktorú osobne považujem za jednu z jeho najlepších vecí. Tá knižka je mimoriadne nadčasová a mala by právom patriť medzi kultúrne bohatstvo nielen slovenskej literatúry. Má to paralelné myšlienky ako Exupéryho Malý princ.

Kde všade sa s Jánom Uličianskym stretávate aj po ukončení spolupráce na spomínaných dvoch knižkách?

Keďže obaja sa pohybujeme vo svete kníh a tým, že žijeme v rovnakom meste (Bratislava, pozn. red.), tak sa nemôžeme neminúť. Mám galériu zameranú na ilustráciu, takže aj tam Janko sem-tam zavíta. Z času na čas si zavoláme alebo sa náhodne stretneme. Znovu musím zopakovať, že je to osudové (úsmev).

Miestom vašich stretnutí je aj naša knižnica.

Tá nás v podstate spojila v rámci projektu Malá princezná. Celá myšlienka vznikla na ceste z Piešťan do Bratislavy, keď sme sa spoločne vracali z festivalu rozhlasových rozprávok Zázračný oriešok. Túto knižnicu považujem za fenomén nielen v rámci Slovenska, ale aj v rámci hraníc Česko-Slovenska. Prešiel som si mnohé knižnice, ale tu sa deje niečo, čo som inde nezaregistroval. Je to možno aj tým, že celé vedenie žije tou myšlienkou a pani riaditeľka Galová jej dáva ešte aj nad myšlienku. Nie je to len o vypožičaní si kníh, ale aj o samotnej tvorbe. Rodia sa tu nové projekty a veľmi veľa projektov vďaka tomu, že existuje práve tomuto prostrediu.

S Máriou Rojko a Nedou Želinskou ste nedávno v Bratislave založili galériu „TOTO! je galéria.

Je to galéria, ktorá sa zaoberá súčasnou aj minulou ilustráciou. Respektíve viac tou minulou. Je to projekt, cez ktorý sa snažíme prezentovať tie pekné obrázky v knižkách. Snažíme sa ukázať, že ten text v knihách je jedna vec a samotná ilustrácia ďalšia. Spolupracujeme aj s piešťanskou knižnicou a výstavy, ktoré sa udejú v

bratislavskej galérii, sa následne prevezú k vám.

Ilustrátorka Mária Rojko vás nedávno prirovnala k trom pátračom. Prečo?

V podstate pátrame po autoroch aj po zbierkach. Snažíme sa objavovať a priblížiť obdobie zabudnutých autorov, ktorí nás ovplyvnili, ale ich mená sa nepoznali. V minulosti sa poznali viac-menej spisovatelia, ale autori obrázkov boli neznámi. Na obálke bolo len meno spisovateľa a ilustrátor putoval niekam do tiráže. Teraz sa to zmenilo. Snažíme sa ukázať, že kniha, ktorá je nejako obrazovo spracovaná, má minimálne dvoch autorov zodpovedných za text a obraz.

Keďže sme v knižnici, čo momentálne čítate?

V poslednej dobe čítam hlavne noviny (smiech) a žurnály. Snažím sa vyhnúť náročnej beletrii. Nevýhoda ilustrátora je, že keď ilustruje viacej kníh, tak potom mu tie „bokovky“ k iným knihám robia problémy. Keď začínam ilustrovať, tak s tou knihou dva-tri mesiace intenzívne žijem a nečítam nič iné. Až keď mám „po“, tak si hľadám čas hlavne na také knihy, ktoré mi odporučia známi.

V čase nášho rozhovoru sa schyľuje k Vianociam. Ako ilustrátor sviatkuje? Doháňate nejaké pracovné resty?

Pravdupovediac, pevne som si stanovil, že robím už len dve knihy ročne. Neberiem si na hlavu ilustrovať knihy aj počas Vianoc, takže sa snažím vypnúť mobil, nekomunikovať s vydavateľmi a ľuďmi, ktorí sa okolo kníh točia. Bolo obdobie, kedy som naozaj počas viacerých Vianoc pracoval a ten pocit zo sviatkov pokoja mi potom chýbal.